

АЛЕКС БОЛДИН ПАТИЦИТЕ

chitanka.info

С Дончо не се бяхме срещали отдавна. Вчера ми се обади и каза:
— Хайде, бе наборе! Дай да се видим, че ще дойде края на света и ще ме яде съвестта, че не сме пили и едно кафе за случая.

— Може — казах. — Но ще трябва да е пенсионерско, че вече си броя стотинките. Трябва да е някъде, където го правят добро и е евтино.

— Хубаво! Утре да бъде, в „Тракийската принцеса“? В девет и половина, удобно ли е?

— Чуваш ли се?! Та там е най-скъпо!

— Абе, нали аз те каня? Значи, ще черпя!

— Щом е такова условието, идвам — казах с габровска нотка в гласа.

На другия ден моя милост висна, за да чака Дончо пред елитното заведение. Не смеех да вляза, защото не бях сигурен, че ще дойде. Колата му бе в ремонт, а тоя сняг, навалял до пояс, можеше да затрудни идването му. Той живееше в краен квартал на града.

Опасенията ми обаче бяха напразни. В уречения час Дончо се появи откъм хипермаркета, усмихнат, с нахлупена скиорска шапка до очи. Здрависахме се, влязохме, разположихме се и Дончо даде знак на пъргавата дребна сервитьорка.

— Миме, две кафета както обикновено!

Сервитьорката ме погледна и зачака. Явно и аз трябваше да кажа нещо. Потвърдих поръчката му, защото знаех, че има вкус към скъпи и специално приготвени кафета. В това заведение моят приятел беше свой човек. Всички сервитьорки му знаеха навиците.

Кафето бе донесено. Голям куп сметана красеше тъмнокафявата ароматна течност. Сложихме по две таблетки от подсладителя — нали бяхме на диета без захар — и отпихме по една голяма жадна глътка.

Дончо ме погледна, усмихна се, после каза:

— Нали знаеш, че утре е краят на света? По случайно стечение на обстоятелствата на тая дата сме се родили аз, Сталин и Чан Кай Ши.

Това обяснение тутакси повдигна настроението ми. Не знаех тоя факт, но той бе интересен за коментиране.

— Е, и какво? Подготви ли го?

— Че как мислиш?! Всички дупки на хладилника и фризера са напълнени със свински мръвки, дори и традиционната патица е доставена.

Не можех да не се усмихна при тия откровени думи. Знаех, че той уважава подобни мероприятия и се отсрамва пред гостите.

— Защо пък патица? Мислех, че се ядат свински специалитети...

— Абе патицата в нашия род си е традиционна коледно-новогодишна храна. Но понеже попита, ще ти разкажа една история, която ще разведри умърлушената ти физиономия.

— Давай тогава! — Знаех, че Дончо имаше богат запас от истории, тъкмо за такива случаи.

— Беше преди десетина години. Около Коледа жената ме сръчка: „Дончо, защо не идеш при мама и тате на Остров и донесеш патица и вино?“

Коментар в такъв случай не беше позволен.

Тръгнах аз, а то беше един сняг като сега. Автобусите едва се движеха. Не спазваха разписание, а шофьорите само гледаха да не закъсат някъде из преспите. На отиване беше добре.

Срещнаха ме тъста и тъщата. Ударихме по едно островско винце и излязохме на двора да ловим патици. Да, ама не! Като ги подгонихме, а те започнаха да се катерят по оградата. Ти виждал ли си, наборе, патица — алпинист? За нула време се качиха на покрива на къщето. После прелетяха до съседната къща, а накрая пикираха към Дунава. Бах мааму!

— Да не са някаква дива порода? Сиви ли бяха, с кафява окраска?

— Не, бе! Бели бяха, но някак много дребнички, като гълъби, пъргава и летлива порода. Излезе тъщата, затюхка се, завайка се и накрая заяви: „Ще ги коля тия дяволи! Иначе ще литнат при румънците, а ние ще гоним Михаля.“

Тръгнахме с тъста към Дунава. Открихме ги, заградихме ги и леко, леко с „па-па“ ги докарахме до двора. „Хайде да влезем вътре и да се нагреем на огъня, че на мен нещо ми е все студено“ — каза той. Влязохме, ударихме по още две чаши вино и моя милост се накани да тръгва. Беше приближило време за автобуса.

Излязохме навън, а тъщата, седнала на едно ниско столче, току се пресягаше, докопваше патица, слагаше я на дръвника и... „чинк“, клъцваше ѝ главата с едно малко сатърче. „Чинк, чинк, чинк“... патиците вървяха като на конвейер. Настрани от купчината по-едрият паток и една от патиците бяха завързани с конопена връв за джанката.

Патокът жално изкряхваше, а патицата му пригласяше в синхрон. „Подобре е да си ги изядем ние, отколкото румънците. С тая летлива и бягаща гад това е оправията. Онези двете са за вас. Мето, туряй ги в една кошница на зетя и да ги носи на Враца. Тури и зелената дамаджана с вино, че патица без вино не върви. После стопли котела с водата, че ще ги щипем.“

Тъстът грабна патиците, сложи ги в една широка плетена кошница, покри я с платно, пробви дупка в него и им извади главите, за да могат да дишат. После напълни дамаджаната с червено вино и така багажът ми бе готов. Двамата пратиха много здраве на жената и децата и аз тръгнах за автобуса.

От Оряхово трябваше да се прехвърля на другия автобус за Враца. Багажът не беше обемист и тежък, но крякащ. Всичко дотук мина добре с една малка подробност. Не посмях да ида с тоя багаж до тоалетната по малка нужда. А ми се ходеше... та не мога да ти опиша как. Имах чувството, че бойлерът ми ще се спука. Шашава главо-о-о, прави ли се така?!

Няма да ти обяснявам от тръскането на автобуса какво чувствах. Нямах да издържа доникъде. Спомних си за един братовчед в същата ситуация, че беше решил проблема като бе ходил в ръкавиците. Мен обаче такова свещенодействие не ме привличаше.

Наближихме Борован и аз, срам — не срам, се примолих на шофьора да ме поизчака, за да си свърша работата и да ми мине зора. Той се съгласи.

Слязох аз и на къси, подклякващи прибежки се скрих в един близък строеж. Е-е-ех, олекна ми, стана ми радостно и весело. Тръгнах обратно, но... Видях автобуса как се скри зад завоя. Шофьорът ме беше забравил и бе тръгнал без мен.

— А багажа? Нали имаше багаж вътре?...

— Той си замина с автобуса. Занареждах псувня след псувня, но това не помогна. Застанах край шосето и зачаках да мине някой познат с кола, за да ме вземе. Къде ти! Не мина никой!

В един момент откъм моста се появи другият автобус, който обикаляше по отклонен маршрут. Беше луд късмет. Той обаче пристигаше във Враца половин час след моя. И така... Платих си за нов билет и след около час бях на автогарата.

Автобусът ми бе спрял на някакъв перон. Шофьорът седеше вътре и пишеше нещо. Влязох, огледах моята седалка... багаж нямаше. Попитах го: „Защо не ме взе, както се разбрахме?“ А той: „Само ти си ми на главата! Аз гледам да прибера хората без инциденти, че ще ни затрупат виелици, а ти да си дошъл навреме.“ — „Ами къде ми е багажа? Бях седнал тук. Имаше кошница и дамаджана.“ А той ми отговаря в същия тон: „Да си си правил сметка! Аз да не съм пазач на багажа ти. Някой си го е познал и го е взел. Хайде, махай се от главата ми, че си имам работа...“ Така че патиците и виното бяха отишли на друга коледна трапеза. Някой явно ме бе огледал и като е видял, че не се връщам, бе решил да си направи коледен подарък. Върнах се у нас, а жената ме гледа в ръцете, усмихва се и казва: „Къде затри патиците и виното бе, пуяко?! Мама ми звънна да ми каже, че са те натоварили...“ — „Жена, тая Коледа ще бъде без патици, а виното ще си го купя от бакалията. Окрадоха ме!“ — „Теб няма да те окрадат, нали съм си взела една шушумига, дето не знае колко уши има на главата.“

Аз вече се смеех от сърце, а Дончо със съвсем сериозен тон заяви:

— А знаеш ли какво щеше да се получи, ако го бях докопал оня, дето ми открадна багажа? Щях да му оскубя перушината, без да го кисна в котела с врялата вода, както впрочем правеше братовчеда, дето се изпика в ръкавиците.

— Я кажи... Кажи, как ги е щипал?

— Хайде, остави! Това е друга история! Ти пък искаш всичко да знаеш... Нека мине края на света, пък на следващото кафе ще я чуеш.

Усмигнах се, опипах джоба, за да извадя стотинки и си платя кафето, а Дончо ми натиска ръката.

— Какво сега? Ще се обиждаме ли? Аз като съм те поканил на пенсионерско кафе, си трай. Другия път пък ти ще черпиш.

— Окей! Ама да не забравиш за историята с твоя братовчед.

— Как ще я забравя, бе?! Та тя е още по-шашава от моята...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.